

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

LABIRINTUL
ALBASTRU

Impunătorul conac în stil Beaux-Arts de pe Riverside Drive, între străzile 137 și 138, deși era îngrijit cu atenție și păstrat impecabil, părea să fie nelocuit. În seara aceea urâtă de iunie, nu se zărea nicio siluetă în cerdacul cu privire spre râul Hudson. Nicio lumină nu se scurgea prin bovindourile decorative. De fapt, singura licărire provenea de la becul din fața ușii care ilumina aleea de intrare ce se sfârșea cu o poartă zidită.

Aparențele pot fi însă înșelătoare, uneori din intenție. Fiindcă la Riverside 891 era rezidența agentului special FBI Aloysius Pendergast, un om care aprecia intimitatea mai presus de orice.

În biblioteca elegantă a reședinței, Pendergast stătea într-un fotoliu de piele. Deși începuse deja vara, noaptea era rece și umedă, iar în șemineu strălucea un foc molcom. Frunzărea un exemplar din *Manyōshū*, o veche și apreciată antologie de poezie japoneză datând din anul 750. Un mic *tetsubin*, ceainic de fier japonez, se găsea pe masa de lângă el, împreună cu o ceașcă din porțelan de China plină cu ceai verde. Nu se auzeau decât trosnetele bețișoarelor aromatice care ardeau liniștit și bubuitul îndepărtat al tunetelor, de dincolo de obloanele închise.

Din holul de intrare, se auzi zgomotul stins al unor pași și, după aceea, în cadrul ușii bibliotecii apăru Constance Greene. Purta o rochie simplă, de seară. Ochii ei de culoare violet și părul negru, aranjat într-un coc de modă veche, contrastau cu fața palidă. Ținea un snop de scrisori într-o mână.

– Poșta, zise ea.

Pendergast își înclină ușor capul, punând apoi cartea deoparte.

Constance se așeză lângă bărbat și observă că de când se întorsese din ceea ce el numea „aventura mea în Colorado“, nu mai arăta ca înainte. Starea minții lui era un permanent motiv de îngrijorare pentru ea, după evenimentele din anul precedent.

Începu să sorteze teancul subțire de plicuri, scoțându-le pe cele despre care știa că nu o să-l intereseze. Lui Pendergast nu-i plăcea să dea atenție detaliilor cotidiene. Angajase o firmă discretă și veche de avocați din New Orleans, cu care familia sa colaborase de multă vreme, ca să plătească facturile și să administreze o parte a venitului său neobișnuit de mare. Mai avea și o instituție bancară din New York care îi administra investițiile, fondurile și proprietățile imobiliare. Toată corespondența era direcționată spre o căsuță dintr-un oficiu poștal, de unde Proctor, șoferul, bodyguardul și factotumul său, o ridica regulat. În momentul acela însă, Proctor se pregătea să plece într-o vizită la rudele sale din Alsacia, așa încât Constance se oferise să se ocupe ea de chestiunile epistolare.

– Avem o scrisoare de la Corrie Swanson.

– Deschide-o, te rog.

– E atașată de o fotocopie a unei scrisori a lui John Jay. Teza ei a câștigat premiul Rosewell.

– Așa e. Am participat la ceremonie.

– Sunt sigură că a apreciat gestul.

– Se întâmplă doar rareori ca o ceremonie de absolvire să ofere mai mult decât o înșiruire anesteziată de platitudini și ipocrizie amestecată cu acordurile marșurilor *Pomp and Circumstance*, zise Pendergast luând o înghițitură mică de ceai. N-a fost și cazul aceleia.

Constance continuă să sorteze corespondența.

– Iată și o scrisoare de la Vincent D'Agosta și Laura Hayward.

Bărbatul îi făcu semn să o examineze.

– E o scrisoare de mulțumire pentru darul de nuntă și una pentru petrecere.

Pendergast dădu iarăși din cap, în timp ce Constance puse scrisoarea deoparte. Cu o lună înainte, în preziua nunții lui D'Agosta, Pendergast organizase o petrecere pentru cuplul de înșurăței care constase în feluri de mâncare pe care le preparase chiar el, acompaniate de vinuri rare, din propria pivniță. Gestul acesta o făcuse pe Constance, mai mult decât orice, să creadă că Pendergast își revenise în urma recente sale traume emoționale.

Examină alte câteva scrisori, le puse deoparte pe cele de interes, iar pe restul le aruncă în foc.

– Cum merge proiectul, Constance? întrebă Pendergast în timp ce își turna o nouă ceașcă de ceai.

– Foarte bine. Chiar ieri am primit un pachet din Franța de la Bureau Ancêtre du Dijon, pe care încerc acum să-l integrez cu ceea ce am adunat deja din Venetia și din Louisiana. Când ai timp, aș avea câteva întrebări pe care să ți le adresez despre Augustus Robespierre St. Cyr Pendergast.

– Majoritatea informațiilor pe care le am provin din istoria orală a familiei: basme, legende și câteva povești înfrigoratoare. Pe cele mai multe dintre ele ți le voi împărtăși cu plăcere.

– Cele mai multe? Speram să mi le zici pe toate.

– Mi-e teamă că există câteva schelete în șifonierele familiei Pendergast. La figurat, dar și în sens propriu, și trebuie să le ascund chiar și de tine.

Constance oftă și se ridică. Pendergast se întoarse la cartea lui de poezie, iar ea plecă, coborî din nou în holul pe ai cărui pereți erau vitrine de muzeu pline de obiecte curioase și apoi intră printr-o ușă într-un spațiu lung și întunecat, lambrizat cu stejar înnegrit de vreme. Încăperea era dominată de o masă de lemn ca dintr-un refectoriu, aproape la fel de lungă cât camera. Capătul apropiat era acoperit de ziare, scrisori vechi, facturi, fotografii și gravuri îngălbenite, stenograme din sălile de judecată, memorii, extrase din ziare microfilmate și alte documente, aranjate toate în teancuri ordonate. Lângă ele stătea un laptop al cărui ecran strălucea discret în camera întunecată. Cu câteva luni înainte, Constance își asumase sarcina de a pregăti o genealogie a familiei Pendergast. Își dorie deopotrivă să-și satisfacă propria curiozitate, dar și să îl salveze pe Pendergast de el însuși. Totul se dovedise însă fantastic de complex și de enervant, dar neînchipuit de fascinant.

La celălalt capăt al mesei, dincolo de o ușă cu arcadă, se afla foaietul conacului, care ducea spre ușa din față. În momentul în care Constance dădu să se așeze la masă, se auzi un ciocănit puternic.

Femeia ezită, încruntându-se. Vizitatorii de la Riverside 891 erau foarte rari și nu veneau niciodată neanunțați.

Cioc. De la ușa de la intrare se auzi o altă bocănitură, acompaniată imediat de un tunet.

Netezindu-și rochia, Constance trecu prin cameră, apoi pe sub arcadă și ajunse în foaier. Ușa de la intrare era grea, nu avea vizor și de aceea femeia ezită din nou. Nemaiauzind și un al treilea sunet din exterior, răsuci încuietoarea de deasupra, apoi pe cea de jos și deschise puțin ușa.

În prag, conturat de lumina de la intrare, se afla un tânăr. Părul lui blond era ud și lipit de cap. Trăsăturile feței, scăldate de stropii de ploaie, erau fine și tipic nordice, cu o frunte înaltă și buze conturate. Era îmbrăcat într-un costum de lână, ud leocă și care atârna pe el.

Era legat cu frângerii groase.

Constance icni și se repezi spre el. Ochii bulbucați ai bărbatului nu păreau însă să-i dea vreo atenție. Priveau drept înainte, fără să clipească.

Pentru un moment, silueta rămase în picioare, clătănându-se încetșor, luminată intermitent de strălucirea fulgerelor. Începu apoi să cadă ca un copac doborât, mai încet la început și apoi din ce în ce mai repede, până se prăbuși cu fața în jos, peste prag.

Femeia scoase un strigăt și se trase în spate. Pendergast sosi în fugă, urmat de Proctor. Primul o prinse în brațe, o dădu deoparte și ingenunche deasupra tânărului. Îl apucă de umăr și-l întoarse cu fața în sus, scoțându-i părul din ochi și căutându-i frenetic pulsul la gât, care lipsea însă evident, judecând după temperatura și paloarea pielii de pe gât.

– Mort, zise Pendergast cu o voce joasă și nenatural de calmă.

– Dumnezeule! strigă Constance cu voce spartă. E fiul tău, Tristram.

– Nu, zise bărbatul. E Alban. Geamănul său.

Rămase ingenuncheat lângă cadavru doar câteva momente. Pe urmă, se ridică în picioare și, cu o mișcare de feli-nă, dispăru în furtuna care urla.

Pendergast alergă spre Riverside Drive și se opri la colț privind la stânga și la dreapta, în lungul bulevardului larg. Ploaia cădea acum în trombe, traficul era redus și nu se putea vedea niciun trecător. Ochii i se opriră asupra celui mai apropiat vehicul, la trei intersecții depărtare. Era un model mai recent Lincoln Town Car, din cele care pot fi văzute în Manhattan cu miile. Lumina de la plăcuța de înmatriculare de New York era stinsă, așa încât nu reuși să distingă vreun număr.

Pendergast începu să alerge după ea.

Vehiculul nu accelerează, ci continuă încet, pe bulevard, trecând pe verde la o intersecție. Cu toate acestea, câștiga teren. Următorul semafor deveni galben și apoi roșu. Mașina continuă însă să ruleze, străbătând intersecția pe ambele culori fără să accelereze, fără să încetinească.

Pendergast își scoase telefonul și formă un număr în timp ce fugea.

– Proctor. Adu mașina. Mă îndrept spre sud pe Riverside.

Automobilul urmărit aproape că dispăruse. Se mai vedea doar licărirea vagă a celor două stopuri, ascunse de șuvoaiele de apă, iar când bulevardul coti ușor la curba de la strada 126, luminițele roșii dispărură și ele.

Pendergast continuă să alerge, aparent fără sens, cu haina sa neagră fluturând în urmă și cu picăturile de ploaie înțepându-i fața. Văzu din nou mașina Lincoln, oprită la un alt semafor în spatele a două automobile. Își scoase din nou telefonul și formă un număr.

– Secția 26, se auzi în aparat. Ofițer Powell.

– Sunt S.A. Pendergast, FBI. Urmăresc un Lincoln Town Car. Plăcuțe de New York, neidentificate, se îndreaptă spre sud pe Riverside și a ajuns la intersecția cu strada 124. Șoferul e suspect de omor. Am nevoie de asistența unui echipaj motorizat.

– Înțeles, spuse dispecerul, după care continuă. Avem un echipaj în zonă, la două intersecții depărtare. Țineți-ne la curent cu locația suspectilor.

– Am nevoie și de suport aerian, zise Pendergast sufocat de fugă.

– Domnule, dacă șoferul este doar suspect...

– Este o țintă prioritară pentru FBI, strigă Pendergast în telefon. Repet. *Țintă prioritară.*

– Ridicăm o pasăre în aer, zise dispecerul după o pauză scurtă.

În timp ce își pune telefonul în buzunar, agentul văzu cum Lincoln-ul viră brusc pe după mașinile care așteptau la lumina roșie, tăie curba, urcă pe trotuar rupând un set de ghivece cu flori de la marginea parcului Riverside, stărnind un val de noroi. Se îndreaptă apoi pe contrasens, pe rampa de ieșire a parcarii de lângă parcul Hudson.

Pendergast sună din nou la dispecerat ca să-i pună la curent cu noua locație a vehiculului, după care îl apelă pe Proctor. O tăie spre parc, sări peste un gard jos și alergă spre niște straturi cu lalele, cu ochii țintă pe stopurile mașinii care cobora în parcare, cu cauciucurile scrâșnind atât de tare încât zgomotul ajungea până la el.

Sări peste zidul mic de piatră de pe partea îndepărtată a aleii și apoi alergă, alunecând pe taluz și împrăștiind gunoaie și sticlă spartă, în încercarea de a tăia calea mașinii. Căzu, se rostogoli, dar se ridică imediat găfâind, ud până la piele, cu cămașa albă lipită de el. Privi cum mașina se întorcea și venea în viteză pe serpentină către el. Dădu să-și apuce revolverul Les Baer, dar tocul era gol. Privi înapoi spre taluzul scufundat în întuneric și apoi, din cauza unei lumini strălucitoare care trecu pe deasupra lui, trebui să se rostogolească. Imediat după ce mașina trecu de el, se ridică din nou în picioare, urmărind-o cu privirea în timp ce se cufunda în haosul traficului.

Un moment mai târziu, frână lângă el o mașină Rolls-Royce. Pendergast deschise ușa din spate și se aruncă înăuntru.

- Urmărește Lincoln-ul acela, îi spuse el lui Proctor în timp ce își fixa centura de siguranță.

Rolls-ul accelerează lin. Pendergast auzi zgomotul stins al sirenelor din spate, dar poliția era prea departe și avea cu siguranță să se împotmolească în trafic. Scoase o stație de radio dintr-un compartiment lateral. Urmărirea deveni mai rapidă, Lincoln-ul trecând de pe o bandă pe alta și ocolind mașinile cu o viteză de aproape o sută cincizeci de kilometri pe oră chiar și când intrară într-o zonă de șantier, unde autostrada era flancată de parapete de beton.

Pe lungimea de undă a poliției era hărmălaie mare, dar Rolls-ul era cel mai aproape de urmărit. Elicopterul nu se vedea încă.

Deodată, din față se văzură câteva scânteii puternice, urmate imediat de zgomotul unor focuri de armă.

- Se trage! zise Pendergast în stația radio.

Înțelese imediat ceea ce se întâmpla: în fața lor mașinile virau brusc la stânga și la dreapta, cu șoferi panicați, în timp

ce focurile de armă continuau să se audă. Apoi se auziră mai multe bufnituri, semn că în fața lor mai multe vehicule se ciocneau unul de altul cu mare viteză, cauzând o reacție în lanț care umplu repede drumul de bucăți de metal contorsionate și motoare care șuierau. Cu multă îndemânare, Proctor frână și trase Rolls-ul spre banda de urgență într-un derapaj controlat, încercând să ocolească ciocnirile în lanț. Rolls-ul lovi un parapet de beton și ricoșă, apoi se zgudui din cauza unei lovituri din spate, provocată de o mașină care se înfipse apoi în grămada de epave. De pe locul său din spate, Pendergast se trezi aruncat înainte, oprit de centura de siguranță și apoi tras la loc. Aproape paralizat, auzi șuieratul aburului, strigăte, vaiete, dar și scârțâitul altor frâne, urmat de zgomotul altor coliziuni. Totul era acompaniat de zgomotul crescând făcut de sirenele poliției. Acum se auzi și sunetul ritmic al elicei unui elicopter.

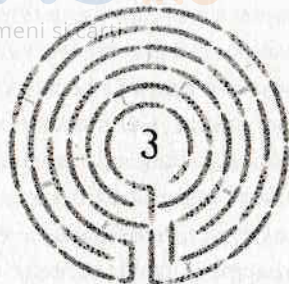
Scuturându-și de pe haine un strat de cioburi de sticlă, Pendergast se strădui să se adune și reuși să își scoată centura de siguranță. Se întinse înainte ca să-l examineze pe Proctor.

Bărbatul era inconștient, cu capul plin de sânge. Pendergast băjbâi după radio ca să ceară ajutor, dar chiar în momentul acela portierele se deschiseră brusc, iar paramedicii intrară în mașină și-l prinseră în brațe.

- Ia-ți mâinile de pe mine! strigă Pendergast. Concentrați-vă asupra lui.

Agentul se eliberă și apoi ieși în ploaia care continua să cadă furios, scuturându-se de alte cioburi. Privi înainte, la grămada impenetrabilă de mașini și la marea de lumini pâl-pâitoare, ascultând strigătele paramedicilor și ale polițiștilor, dar și zgomotul unui elicopter inutil.

Lincoln-ul dispăruse demult.

Fiind masterand în limbi clasice la Universitatea Brown și fost activist pentru mediu, locotenentul Peter Angler nu era tocmai un ofițer tipic al NYPD. Cu toate acestea, avea câteva lucruri în comun cu colegii: îi plăcea să-și rezolve cazurile repede și curat, la fel cum adora să-i bage pe nenorociți după gratii. Aceeași determinare de neclintit care îl făcuse să traducă *Războiul peloponesian* de Tucidide în primul an al masteratului în 1992 și peste câțiva ani să bată cuie în brazii seculari ca să strice lanțurile fierăstriaelor electrice ale muncitorilor forestieri îl făcuse să avanseze în grad până la cel de comandant-adjunct al brigăzii de detectivi la doar treizeci și șase de ani. Își organiza anchetele ca pe niște campanii militare și se asigura că detectivii din subordinea lui își făceau datoria cu promptitudine și precizie. Rezultatele acestor metode erau un nesecat izvor de mândrie pentru Angler.

Tocmai din aceste motive, cazul acesta îl făcea să aibă presimțiri proaste.

Era conștient că evenimentele se întâmplaseră cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, iar brigada sa nu putea fi blamată pentru lipsa oricărui progres. Procedaseră ca la carte. Primii ajunși asiguraseră zona, luaseră declarații și îi ținuseră pe martori până la sosirea investigatorilor tehnici.

Aceștia, la rândul lor, analizaseră cu grijă întreaga locație, supraveghind, căutând și adunând probe. Lucraseră în deplină coordonare cu unitatea de legiști, cu cea care se ocupa de locul crimei, cu fotografiile și cu medicii.

Insatisfacția lui era cauzată de caracterul neobișnuit al crimei și, în mod ironic, tatălui celui decedat: un agent special al FBI. Angler citise stenograma declarațiilor acestuia pe care o găsisese remarcabilă pentru concizie, dar și pentru lipsa totală de informații utile. Fără să îi gonească pe specialiștii care investigau locul crimei, agentul le interzisese însă în mod curios să pătrundă mai mult în casa lui dincolo de perimetrul pe care îl aveau de cercetat – ajunsese chiar să îl refuze pe ofițerul care îi ceruse permisiunea să îi folosească toaleta. FBI nu era implicat în anchetă, dar Angler era pregătit să-i ofere agentului, din colegialitate, acces la toate documentele pe care și-ar fi dorit să le vadă. Pendergast nu îi ceruse însă nimic. Era ca și cum agentul FBI nu își dorea ca ucigașul fiului său să fie prins.

Tocmai de aceea, se hotărâse să îl interogheze personal în – își privi ceasul – exact un minut.

Și exact după un minut, agentul intră în biroul său. Cel care îl conducea era sergentul Loomis Slade, adjunctul său din teren, asistent personal și consilier devotat. Angler observă atent detaliile înfățișării vizitatorului său, pe care îl măsură cu o privire de expert: înalt, suplu, cu păr blond-alb, ochi de un albastru-deschis. Costumul negru și cravata închisă la culoare, cu un model simplu, completau înfățișarea sa ascetică. Nu era deloc un agent FBI tipic. Pe de altă parte, având în vedere reședințele sale – un apartament în Dakota și un conac pe Riverside Drive, acolo unde fusese aruncat cadavrul – Angler hotărî că nu ar trebui să fie surprins. Îl invită să se așeze pe un scaun, iar el se așeză la biroul